Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
P. MENGOZZI
представено на 7 декември 2016 година[1]

Съединени дела C-376/15 P и C-377/15 P

Changshu City Standard Parts Factory,
Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd
срещу

Съвет на Европейския съюз

„Обжалване — Дъмпинг — Регламент (ЕО) № 1225/2009 — Член 2, параграф 7, буква а) и параграфи 10 и 11 — Антидъмпингово споразумение — Член 2.4 и член 2.4.2 — Регламент за изпълнение (ЕС) № 924/2012 — Внос на някои скрепителни елементи от желязо или стомана с произход от Китайската народна република — Разглеждан продукт — Изключване на някои сделки за износ при изчисляването на дъмпинговия марж — Справедливо сравнение на експортната цена с нормалната стойност при внос от страна без пазарна икономика — Отказ да се внесат някои корекции — Задължение за мотивиране“

1. Когато определят дали са налице дъмпингови маржове, по-специално при внос от държава без пазарна икономика, могат ли институциите на Европейския съюз да изключат от сравнението на нормалната стойност с експортната цена сделките за износ, свързани с някои видове на разглеждания продукт? Какъв е обхватът на изискването за внасяне на корекции в рамките на задължението да се извърши справедливо сравнение на нормалната стойност с експортната цена, когато нормалната стойност е определена въз основа на метода на държавата аналог?

2. Това са двата главни въпроса, повдигнати в рамките на настоящите съединени дела, които разглеждат две жалби, подадени съвместно от две китайски дружества, а именно, Changshu City Standard Parts Factory и Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd. С жалбите си тези две дружества целят отмяната на решението на Общия съд на Европейския съюз от 29 април 2015 г., Changshu City Standard Parts Factory и Ningbo Jinding Fastener/Съвет[2] (наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“), с което посочената юрисдикция отхвърля жалбите им за отмяна на Регламент за изпълнение (ЕС) № 924/2012 на Съвета от 4 октомври 2012 г.[3] (наричан по-нататък „спорният регламент“).

3. В рамките на настоящите дела Съдът ще трябва да даде важни разяснения относно обхвата на задълженията на Европейската комисия и на Съвета на Европейския съюз (наричани по-нататък заедно „институциите“), когато определят дали са налице дъмпингови маржове, по-специално при внос от страна без пазарна икономика.

1 — Език на оригиналния текст: френски.

2 — T-558/12 и T-559/12, EU:T:2015:237.

3 — Регламент за изменение на Регламент (ЕО) № 91/2009 (ОВ L 275, 2012 г., стр. 1).

I – **Правна уредба**

A – *Правото на СТО*

4. Член 2 от Споразумението за прилагането на член VI на Общото споразумение по митата и търговията (1994) (ГАТТ) (наричано по-нататък „Антидъмпинговото споразумение“)[4] е озаглавен „Определяне на дъмпинга“ и гласи:

„2.4. Трябва да бъде направено справедливо сравнение на експортната цена с нормалната стойност. Сравнението следва да се направи на едно и също ниво на търговия, което обикновено е нивото на излизане от производство (*ex-factory*), и по отношение на продажби, извършени, доколкото е възможно, по едно и също време. Във всеки отделен случай, според неговите особености, следва да се има предвид допустима сума за онези разлики, които влияят върху сравнимостта на цените, включително разликите в условията и срока на продажбата, данъчното облагане, обема на търговията, количествата, физическите характеристики, както и всякакви други различия, за които е доказано, че влияят върху сравнимостта на цените. […] Властите следва да уведомяват заинтересованите страни каква информация е необходима, за да бъде гарантирано едно справедливо сравнение, и няма да налагат неразумно висока тежест на доказателството за тези страни. […]

2.4.2. Съгласно разпоредбите относно справедливото сравнение в параграф 4 наличието на дъмпингов марж във фазата на разследването обикновено следва да се установи въз основа на сравнение между среднопретеглената нормална стойност и среднопретеглената стойност на цените на всички сравними експортни сделки или като се сравни нормалната стойност с експортните цени въз основа на подхода „сделка със сделка“. […]“.

Б – *Правото на Съюза*

5. Член 2 от Регламент (ЕО) № 1225/2009 (наричан по-нататък „Основният регламент“)[5], озаглавен „Определяне на дъмпинг“, гласи:

„[…]

B. Сравнение

10. Извършва се обективно сравнение между експортната цена и нормалната стойност. Това сравнение се прави на едно и също ниво на търговията по отношение на продажби, колкото е възможно по-близки по време и като се вземат под внимание други разлики, които засягат сравнимостта на страните. Когато нормалната стойност и експортната цена не са определени на сравнима основа, се държи сметка — за всеки конкретен случай съобразно особеностите му — под формата на корекции за разлики в онези фактори, за които се твърди или се установи, че засягат цените и тяхната сравнимост. […]

4 — С Решение 94/800/ЕО на Съвета от 22 декември 1994 година относно сключването от името на Европейската общност, що се отнася до въпроси от нейната компетентност, на споразуменията, постигнати на Уругвайския кръг на многостранните преговори (1986—1994 г.) (ОВ L 336, 1994 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 10, стр. 3) Съветът одобрява Споразумението за създаване на Световната търговска организация (СТО), подписано в Маракеш на 15 април 1994 г., както и споразуменията от приложения 1—3 към това споразумение, сред които е Антидъмпинговото споразумение.

5 — Регламент на Съвета от 30 ноември 2009 година за защита срещу дъмпингов внос от страни, които не са членки на Европейската общност (ОВ L 343, 2009 г., стр. 51 и поправка ОВ L 7, 2010 г., стр. 22), изменен с Регламент (ЕС) № 1168/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 г. (ОВ L 344, 2012 г., стр. 1).

Г. Дъмпингов марж

11. Съгласно съответните разпоредби, регулиращи обективното сравнение, съществуването на дъмпингов марж през разследвания период се установява по правило на основата на сравнение между среднопретеглената нормална стойност и среднопретеглените цени по всички сделки за износ за [Съюза] или на основата на сравнение на индивидуалните нормални стойности и индивидуалните експортни цени за [Съюза] сделка по сделка. Нормалната стойност, определена на среднопретеглена основа, може обаче да бъде сравнена с цените на всички индивидуални сделки за износ [за Съюза], при условие че експортните цени се различават съществено между различните купувачи, региони и периоди и ако методите, уточнени в първото изречение на настоящия параграф, не биха отчели в пълна степен съществуващия дъмпинг. […]“.

II – **Обстоятелства, предхождащи споровете, и спорният регламент**

6. Обстоятелствата, предхождащи споровете, са изложени подробно в точки 1—16 от обжалваното съдебно решение. За нуждите на настоящото производство е достатъчно да се напомни, че с Регламент № 91/2009[6] Съветът налага антидъмпингово мито върху вноса на някои скрепителни елементи от желязо или стомана с произход от Китай.

7. На 28 юли 2011 г. органът за уреждане на спорове (ОУС) на СТО приема доклада на апелативния орган, както и доклада на специалната група, изменен с доклада на апелативния орган, по дело „Европейски общности — Окончателни антидъмпингови мерки по отношение на някои скрепителни елементи от желязо или стомана от Китай“[7]. В тези доклади се установява, че Съюзът е нарушил редица разпоредби от правото на СТО.

8. За да определи как следва да се измени Регламент № 91/2009, с оглед привеждането му в съответствие препоръките на ОУС, Комисията започва преразглеждане на наложените с този регламент антидъмпингови мерки[8].

9. Вследствие от това преразглеждане, осъществено въз основа на Регламент № 1515/2001[9], на 4 октомври 2012 г. Съветът приема спорния регламент.

10. В този регламент Съветът посочва на първо място, че докладите на ОУС не са засегнали изложените в Регламент № 91/2009 констатации, свързани с разглеждания продукт и със сходния продукт[10].

6 — Регламент (ЕО) № 91/2009 на Съвета от 26 януари 2009 година за налагане на окончателно антидъмпингово мито върху вноса на някои скрепителни елементи от желязо или стомана с произход от Китайската народна република (ОВ L 29, 2009 г., стр. 1).

7 — Доклад на апелативния орган, AB-2011-2, WT/DS397/AB/R от 15 юли 2011 г.

8 — Известие на Комисията от 6 март 2012 година относно антидъмпинговите мерки, които са в сила по отношение на вноса на някои скрепителни елементи от желязо или стомана с произход от Китайската народна република, след приетите на 28 юли 2011 г. препоръки и решения на органа за уреждане на спорове на Световната търговска организация по спора ЕО — скрепителни елементи“ (DS397) (ОВ C 66, 2012 г., стр. 29).

9 — Регламент на Съвета от 23 юли 2001 година относно мерките, които Общността може да вземе след доклад, приет от Органа за уреждане на спорове на СТО, относно антидъмпингови и антисубсидийни въпроси (ОВ L 201, 2001 г., стр. 10; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 24 стр. 112). Този регламент е отменен и заменен с Регламент 2015/476 на Европейския парламент и на Съвета от 11 март 2015 година относно мерките, които Съюзът може да вземе след доклад, приет от Органа за уреждане на спорове на СТО, относно антидъмпингови и антисубсидийни въпроси (ОВ L 83, 2015 г., стр. 6).

10 — Вж. съображение 6 от спорния регламент, в което се посочват съображения 40—57 от Регламент № 91/2009.

11. По-нататък Съветът напомня, че съгласно член 2, параграф 7, буква а) от основния регламент нормалната стойност за производителите износители, каквито са жалбоподателите, на които не е предоставен статут на дружество, работещо в условията на пазарна икономика, трябва да се определи въз основа на цените или на стойност, конструирана в държава аналог. В конкретния случай Индия е приета за подходяща трета държава с пазарна икономика. Така нормалната стойност е определена въз основа на цените на разглеждания продукт, продаван на вътрешния пазар от индийски производител, който сътрудничи в рамките на разследването [11].

12. Впоследствие Съветът отхвърля исканията, формулирани по-специално от жалбоподателите, за внасяне на корекции на основание на член 2, параграф 10 от Основния регламент въз основа на разликите в производствените разходи, както и в ефективността и производителността [12]. В това отношение Съветът посочва, че страните не са представили доказателства, че разликите в разходите се изразяват в разлики в цените. Съветът припомня, че в рамките на разследванията, отнасящи се до държави без пазарна икономика, каквато е Китай, се прибягва до трета държава с пазарна икономика с цел да се предотврати отчитането на цени и разходи, които не са нормалният резултат от действието на пазарните сили. Тъй като в първоначалното разследване на нито един от китайските производители износители не е предоставен статут на дружество, работещо в условията на пазарна икономика, не е можело да се приеме, че тяхната ценова структура отразява пазарната стойност, която да се използва за основа за корекции, по-специално по отношение на достъпа до суровини. Освен това индийският производител се конкурирал с много други производители на индийския вътрешен пазар, поради което неговите цени отразявали изцяло състоянието на вътрешния пазар. Поради това Съветът отхвърля исканията за внасяне на корекции.

13. С оглед на определяне на дъмпинговите маржове съгласно член 2, параграф 11 от Основния регламент институциите решават да сравнят среднопретеглената нормална стойност и среднопретеглените цени по сделките за износ за Съюза (наричан по-нататък „първият симетричен метод“) [13].

14. Във фазата на сравнението обаче се оказва, че индийският производител не произвежда и не продава всички видове на разглеждания продукт, които китайските производители износители изнасят [14].

15. При тези условия институциите сравнили експортните цени и нормалната стойност единствено по отношение на видовете на разглеждания продукт, изнасяни от китайските производители износители, за които индийският производител е произвеждал и продавал съответстващ вид. Сделките за износ на видовете на разглеждания продукт, за които не е имало съответстващи продажби на вътрешния пазар от индийския производител, са изключени от изчисляването на дъмпинговия марж [15]. Впоследствие обаче размерът на така установения дъмпинг обхваща всички видове на разглеждания продукт [16].

11 — Съображения 29 и 31 от спорния регламент и точка 41 от обжалваното съдебно решение.

12 — Съображения 41 и 103 от спорния регламент.

13 — Съображение 105 от спорния регламент.

14 — Вж. точка 42 от обжалваното съдебно решение.

15 — Съображения 82, 102 и 109 от спорния регламент, както и точки 43, 44 и 60 от обжалваното съдебно решение.

16 — Вж. точка 60 от обжалваното съдебно решение.

16. Институциите считат, че това е най-надеждният метод за определяне на нивото на дъмпинга, тъй като „опитът да се намерят силно наподобяващи видове на продукта на индийския производител за всички други изнасяни видове би довел до неточни констатации“ [17]. Институциите приемат също, че сделките за износ, използвани при изчисляване на дъмпинга, са представителни за всички видове на разглеждания продукт, които се изнасят от китайските производители износители [18].

17. В заключение, съгласно спорния регламент установеното с Регламент № 91/2009 антидъмпингово мито се намалява на 38,3 % по отношение на Changshu City Standard Parts Factory, а установеното по отношение на Ningbo Jinding Fastener мито се запазва в размер на 64,3 % [19].

18. На 12 февруари 2016 г. ОУС приема доклада на апелативния орган, както и доклада на специалната група, изменен с доклада на апелативния орган, по дело „Европейски общности — окончателни антидъмпингови мерки по отношение на някои скрепителни елементи от желязо или стомана от Китай — Позоваване от страна на Китай на член 21.5 от Договореността относно уреждането на спорове“ [20]. В тези доклади се констатира, че със спорния регламент Съюзът продължава да нарушава някои разпоредби на правото на СТО. Докладите поставят под въпрос по-специално частите от спорния регламент относно формулираните от някои заинтересовани страни искания за внасяне на корекции, както и изключването от изчисляването на дъмпинговия марж на сделките с видовете на разглеждания продукт, изнасяни от китайските производители износители, за които този индийски производител не произвежда и не продава съответстващ вид.

19. На 26 февруари 2016 г. Комисията приема Регламент за изпълнение (ЕС) 2016/278 [21]. В този регламент, приет въз основа на Регламент (ЕС) 2015/476 [22], Комисията — вследствие от цитираните в предходната точка доклади на ОУС — решава да отмени антидъмпинговите мита, наложени с Регламент № 91/2009 и изменени със спорния регламент.

III – **Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение**

20. На 24 декември 2012 г. всеки от жалбоподателите подава в секретариата на Общия съд жалба за отмяна на спорния регламент. В подкрепа на жалбите си пред Общия съд жалбоподателите изтъкват две основания.

17 — Съображение 109 от спорния регламент.

18 — Съображение 109 от спорния регламент.

19 — Вж. член 1 от спорния регламент. Впоследствие тези антидъмпингови мита са запазени с Регламент за изпълнение (ЕС) 2015/519 на Комисията от 26 март 2015 година за налагане на окончателно антидъмпингово мито върху вноса на някои скрепителни елементи от желязо или стомана с произход от Китайската народна република, чийто обхват беше разширен до вноса на някои скрепителни елементи от желязо или стомана, изпращани от Малайзия, независимо дали са декларирани с произход от Малайзия, след преразглеждане с оглед на изтичане на срока на действие на мерките съгласно член 11, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 1225/2009 (ОВ L 82, 2015 г., стр. 78).

20 — Доклад на апелативния орган, AB-2015-7, WT/DS397/AB/RW от 18 януари 2016 г.

21 — Регламент за отмяна на окончателното антидъмпингово мито, наложено върху вноса на някои скрепителни елементи от желязо или стомана с произход от Китайската народна република, чийто обхват бе разширен с включването на вноса на някои скрепителни елементи от желязо или стомана, изпращани от Малайзия, независимо дали са с деклариран произход от Малайзия (ОВ L 52, 2016 г., стр. 24).

22 — Вж. бележка под линия 9 от настоящото заключение.

21. Първото основание е за нарушение на член 2, параграф 7, буква а) и параграфи 8, 9 и 11 и на член 9, параграф 5 от Основния регламент, на принципа на недопускане на дискриминация, както и на член 2.4.2 от Антидъмпинговото споразумение. В рамките на това основание жалбоподателите упрекват институциите, че при изчисляването на дъмпинговия марж са изключили сделките с видовете на разглеждания продукт, изнасяни от китайските производители износители, за които въпросният индийски производител не произвежда и не продава съответстващ вид.

22. Второто основание е за нарушение на член 2, параграф 10 от Основния регламент и на член 2.4 от Антидъмпинговото споразумение, както и за нарушение на член 296 ДФЕС. То се отнася до отхвърлените искания на жалбоподателите за внасяне на корекции.

23. С обжалваното съдебно решение Общият съд отхвърля двете основания на жалбоподателите и жалбите в тяхната цялост.

IV – **Исканията на страните и производството пред Съда**

24. Жалбоподателите искат от Съда:

— да отмени обжалваното съдебно решение,

— да уважи исканията им, направени в рамките на тяхната жалба пред Общия съд, и да отмени спорния регламент в частта, която ги засяга, и

— да осъди Съвета да заплати съдебните разноски в рамките на производствата пред Общия съд и пред Съда и да осъди встъпилите страни за заплатят направените от тях съдебни разноски.

25. Съветът моли да се отхвърлят жалбите и да се осъдят жалбоподателите да заплатят съдебните разноски в производството по обжалване, както и в производството пред Общия съд.

26. Комисията моли Съда да отхвърли жалбите като недопустими. При условията на евентуалност, тя иска от Съда да отхвърли жалбите като неоснователни и да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

27. С решение на председателя на Съда от 22 септември 2015 г. дела C-376/15 P и C-377/15 P са съединени за целите на писмената и устната фаза на производството и на съдебното решение.

V – **Анализ**

28. Жалбоподателите излагат две основания в подкрепа на жалбите си. Преди обаче да ги анализирам, следва да разгледам два въпроса с предварителен характер: евентуалното наличие на висящ процес и възможността за позоваване в конкретния случай на Антидъмпинговото споразумение и на решенията и препоръките на ОУС.

A – *По възражението за наличие на висящ процес*

29. Комисията повдига възражение за недопустимост поради висящ процес. Тя посочва, че жалбите по настоящите две съединени дела са идентични. Всъщност ставало дума за идентичност на страните, на оспорваните актове, на обжалваното съдебно решение, както и на основанията и доводите на страните, изложени в жалбите им.

30. В това отношение следва да се напомни, че съгласно съдебната практика жалба, подадена след друга жалба, по спор между същите страни, на същите основания и със същите искания за отмяна на същия правен акт, трябва да се отхвърли като недопустима поради наличие на висящ процес [23].

31. В конкретния случай се налага изводът, че съвместно подадените от двамата жалбоподатели жалби по настоящите две дела противопоставят едни и същи страни. Освен това те имат един и същ предмет, тъй като и двете целят отмяната на обжалваното съдебно решение. Накрая, двете жалби са идентични и повдигат напълно еднакви основания. При тези условия, тъй като е подадена по-късно, жалбата по дело C-377/15 P трябва да се отхвърли като недопустима поради наличие на висящ процес.

B – *По възможността за позоваване на Антидъмпинговото споразумение и на решенията и препоръките на ОУС*

32. Доводите на страните се основават на някои разпоредби от Антидъмпинговото споразумение и на редица решения и препоръки на ОУС. За да прецени законосъобразността на спорния регламент, от една страна, Общият съд се е позовал в обжалваното съдебно решение на членове 2.4 и 2.4.2 от Антидъмпинговото споразумение, а от друга страна — за да отхвърли неговата релевантност — на доклад на апелативния орган на СТО [24]. Освен това, както следва от точка 18 от настоящото заключение, след постановяване на обжалваното съдебно решение ОУС приема два доклада, чиито изводи се отнасят пряко до спорния регламент. Тези доклади са обсъдени от страните в съдебното заседание.

33. При тези условия в самото начало следва да се определи дали и в каква степен Антидъмпинговото споразумение и решенията и препоръките на ОУС, на които страните се позовават обстойно, могат да бъдат изтъквани по настоящото дело.

34. Първо, що се отнася до Антидъмпинговото споразумение, следва да се напомни, че съгласно постоянната практика на Съда с оглед на естеството и системата на споразуменията на СТО те по принцип не са сред нормите, от гледна точка на които може да се осъществява контрол за законосъобразност на актовете на институциите на Съюза. Въпреки това по изключение Съдът е допуснал в два случая, че съдът на Съюза е компетентен евентуално да упражнява контрол за законосъобразност на акт на Съюза и на актовете по прилагането му от гледна точка на споразуменията на СТО [25]. Става дума за хипотезата, в която волята на Съюза е била да изпълни определено задължение, поето в рамките на тези споразумения (изключение, наречено „Nakajima“) [26], и за случая, в който съответният акт от правото на Съюза препраща изрично към конкретни разпоредби от тези споразумения (изключение, наречено „Fediol“) [27].

35. В това отношение Съдът е уточнил, че за да е възможно в конкретен случай антидъмпинговата система на СТО да съставлява изключение от общия принцип, че съдът на Съюза не може да осъществява контрол относно законосъобразността на актовете на институциите на Съюза по отношение на съвместимостта им с разпоредбите на споразуменията СТО, трябва да е доказано в необходимата степен, че законодателят е изявил воля да изпълни в

23 — Решение от 9 юни 2011 г., Diputación Foral de Vizcaya и др./Комисия (C-465/09 P—C-470/09 P, непубликувано, EU:C:2011:372, т. 58 и цитираната съдебна практика).

24 — Вж. съответно точки 33—40 и 86—90 от обжалваното съдебно решение.

25 — Решение от 4 февруари 2016 г., C & J Clark International и Puma (C-659/13 и C-34/14, EU:C:2016:74, т. 82—87 и цитираната съдебна практика).

26 — Името на това изключение произтича от решение от 7 май 1991 г., Nakajima/Съвет (C-69/89, EU:C:1991:186).

27 — Името на това изключение произтича от решение от 22 юни 1989 г., Fediol/Комисия (70/87, EU:C:1989:254).

правото на Съюза определено задължение, поето в рамките на споразуменията на СТО. За тази цел е необходимо от конкретната разглеждана разпоредба на правото на Съюза да може да се заключи, че целта ѝ е да осигури изпълнението в правото на Съюза на определено задължение, произтичащо от споразуменията на СТО[28].

36. В конкретния случай Съдът вече е признал, че с член 2, параграф 11 от Основния регламент Съюзът е възнамерявал да изпълни конкретните задължения, съдържащи се в член 2.4.2 от Антидъмпинговото споразумение[29]. Следователно в точка 34 от обжалваното съдебно решение Общият съд правилно приема, че съдът на Съюза е компетентен да упражнява контрол за законосъобразност на спорния регламент от гледна точка на последната посочена разпоредба.

37. Що се отнася до член 2, параграф 10 от Основния регламент, от обстоятелството, че в първото си изречение посочената разпоредба използва абсолютно същия текст като този в член 2.4 от Антидъмпинговото споразумение, ясно следва, че поне що се отнася до предвиденото в първо изречение от него задължение за извършване на „справедливо сравнение“ на експортната цена с нормалната стойност, законодателят на Съюза е възнамерявал посредством посочената разпоредба от Основния регламент да изпълни особените задължения, съдържащи се в Антидъмпинговото споразумение[30]. Следователно Съдът е компетентен да осъществява контрол относно законосъобразността на разглежданите актове на Съюза и от гледна точка на тази разпоредба, като придаде на понятието „справедливо сравнение“ смисъла, който то има в правото на СТО[31].

38. Второ, що се отнася до решенията и препоръките на ОУС, според Съда не може да се допусне възможността икономически оператор да твърди пред съда на Съюза, че негов акт е несъвместим с решение на ОУС. Така съгласно съдебната практика пред съда на Съюза не може да се прави позоваване на препоръка или решение на ОУС, с която или което се констатира неспазване на разпоредбите на СТО — какъвто е случаят и със съдържащите се в споразуменията на СТО материалноправни норми — за да се провери дали даден акт на Съюза е съвместим с тази препоръка или решение, поне извън хипотезите, в които Съюзът е възнамерявал да поеме определено задължение вследствие на посочените решения и препоръки[32].

39. Все пак предимството на сключените от Съюза международни споразумения пред разпоредбите на вторичното право на Съюза повелява последните да се тълкуват, доколкото е възможно, в съответствие с тези споразумения. Така Съдът вече се е позовавал на доклади на специална група или на апелативния орган на СТО в подкрепа на тълкуването си на някои разпоредби от споразуменията на СТО[33].

28 — Вж. в това отношение решение от 16 юли 2015 г., Комисия/Rusal Armenal (C-21/14 P, EU:C:2015:494, т. 44—46 и цитираната съдебна практика).

29 — Вж. решение от 9 януари 2003 г., Petrotub и Republica/Съвет (C-76/00 P, EU:C:2003:4, т. 56) по отношение на член 2, параграф 11 от Регламент (ЕО) № 384/96 на Съвета от 22 декември 1995 година за защита срещу дъмпингов внос на стоки от страни, които не са членки на Европейската общност (ОВ L 56, 1996 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 12, стр. 223), изменен с Регламент (ЕО) № 2331/96 на Съвета от 2 декември 1996 г. (ОВ L 317, 1996 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 14, стр. 128), чийто текст съответства на текста на член 2, параграф 11 от Основния регламент.

30 — Вж. в този смисъл и решение от 8 юли 2008 г., Huvis/Съвет (T-221/05, EU:T:2008:258, т. 73).

31 — Вж. в този смисъл, що се отнася до член 1 от Основния регламент, заключение на генералния адвокат Wathelet по дело Portmeirion Group (C-232/14, EU:C:2015:583, т. 73). Вж. също така решение от 17 март 2016 г., Portmeirion Group (C-232/14, EU:C:2016:180, т. 40 и сл.).

32 — Вж. в този смисъл решения от 10 ноември 2011 г., X и X BV (C-319/10 и C-320/10, непубликувано, EU:C:2011:720, т. 37 и цитираната съдебна практика), и от 4 февруари 2016 г., C & J Clark International и Puma (C-659/13 и C-34/14, EU:C:2016:74, т. 96). Всъщност Съдът е приел, че по принцип не е възможно да се прави основно разграничение между препоръките или решенията на ОУС, с които се констатира неспазване на нормите на СТО — независимо какъв точно правен обхват е придаден на тези препоръки и решения — и материалноправните норми, които изразяват задълженията, договорени от членуваща в рамките на СТО държава.

33 — Решение от 10 ноември 2011 г., X и X BV (C-319/10 и C-320/10, непубликувано, EU:C:2011:720, т. 44 и 45 и цитираната съдебна практика). В това отношение вж. например решение от 17 март 2016 г., Portmeirion Group (C-232/14, EU:C:2016:180, т. 43).

40. В конкретния случай, що се отнася до посочените в точка 7 от настоящото заключение доклади от 28 юли 2011 г., приети от ОУС по дело „Европейски общности — Окончателни антидъмпингови мерки по отношение на някои скрепителни елементи от желязо или стомана от Китай“, от текста на спорния регламент следва, че институциите са го приели [34] „с цел да се вземат предвид заключенията от [тези] доклади що се отнася до Регламент [№ 91/2009]“ и с цел „коригиране на аспектите от [Р]егламент [№ 91/2009], за които в приетите от ОУС доклади бе констатирано, че не са в съответствие с изискванията“ [35].

41. При тези условия, с оглед на изричното позоваване на посочените доклади и на ясната воля съдържащите се в тях изводи да бъдат взети предвид в спорния регламент, следва да се счита, че в конкретния случай с приемането му институциите са възнамерявали да приведат в изпълнение в рамките на правния ред на Съюза съдържащите се в разглежданите доклади изводи. Следователно съдът на Съюза е компетентен да прецени, доколкото това се окаже необходимо, законосъобразността на спорния регламент от гледна точка на посочените доклади.

42. Що се отнася обаче до цитираните в точка 18 от настоящото заключение доклади на ОУС, приети на 12 февруари 2016 г. на основание член 21, параграф 5 от Договореността относно правилата и процедурите за уреждане на спорове, на първо място следва да се отбележи, че те са приети както след спорния регламент, така и след обжалваното съдебно решение [36]. Освен това, както отбелязах в точка 19 от настоящото заключение, въз основа на Регламент 2015/476 Комисията приема Регламент за изпълнение 2016/278, в който с оглед на съдържащите се в посочените доклади констатации решава, че е удачно да отмени антидъмпинговите мерки, наложени със спорния регламент [37]. При все това, съгласно член 2 от Регламент за изпълнение 2016/278 отмяната на тези мерки е породила действие от датата на неговото влизане в сила и не може да служи като основание за възстановяване на събраните преди тази дата мита. От това следва, че при тези обстоятелства, изключвайки възможността за възстановяване на митата, платени на основание на спорния регламент, Съюзът не е възнамерявал да изпълни определено задължение, поето в рамките на СТО [38]. В конкретния случай от гореизложените съображения следва, че нито законосъобразността на спорния регламент, нито, още по-малко, тази на обжалваното съдебно решение, могат да се преценяват от гледна точка на посочените доклади на ОУС.

43. Накрая, във връзка с другите изтъкнати от страните доклади на ОУС се налага изводът, че институциите не са възнамерявали да поемат каквото и да е конкретно задължение в резултат от тези доклади, що се отнася до спорния регламент. При тези условия, в светлината на съдебната практика, посочена в точка 39 от настоящото заключение, в най-добрия случай Съдът може да използва разглежданите доклади при тълкуването на разпоредбите на въпросното антидъмпингово споразумение.

34 — Спорният регламент е приет въз основа на Регламент № 1515/2001 (вж. бележка под линия 9 от настоящото заключение).

35 — Вж. по-специално преамбюла и съображения 2, 3, 6, 7, 9, 10, 12, 22, 23, 110, 112, 117, 125, 127, 128, 130, 132, 135 и 138 от спорния регламент.

36 — Вж. в това отношение решение от 10 ноември 2011 г., X и X BV (C-319/10 и C-320/10, непубликувано, EU:C:2011:720, т. 40).

37 — Вж. съображения 10 и 13 и член 1 от Регламент 2016/278.

38 — Вж. решение от 27 септември 2007 г., Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547, т. 35).

B – *По първото основание, което се отнася до изключването на някои сделки за износ, свързани с разглеждания продукт, от изчисляването на дъмпинговия марж*

44. Първото основание се отнася до разсъжденията, съдържащи се в точки 29—90 от обжалваното съдебно решение. В него се твърди нарушение на член 2, параграфи 10 и 11 от Основния регламент, както и на членове 2.4 и член 2.4.2 от Антидъмпинговото споразумение. В рамките на това основание по същество жалбоподателите упрекват Общия съд, че не е санкционирал институциите за това, че определили дъмпинговите маржове, изключвайки от сравнението с нормалната стойност някои сделки за износ, а именно тези с видовете на разглеждания продукт, за които индийският производител няма съответстващ продукт.

1. Обжалваното съдебно решение

45. В обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че член 2, параграф 11 от Основния регламент, разгледан в светлината на член 2.4.2 от Антидъмпинговото споразумение, изисква при определяне на дъмпинговите маржове институциите да сравнят с нормалната стойност единствено сравнимите с нея сделки. По силата на посочените в тези норми разпоредби, които уреждат справедливото сравнение, институциите са длъжни да направят „доколкото е възможно“ сделките сравними, като внесат корекции. Освен това разглежданите разпоредби не изискват сравнението да е възможно „най-справедливото“, а само да е „справедливо“ [39].

46. В конкретния случай според Общия съд всички видове на разглеждания продукт могат да се приравнят на „сходния“ продукт и следователно да се считат за сравними. Все пак според него това не се отнася автоматично за цените на някои видове на разглеждания продукт, а именно цените на изнасяните от китайските производители износители продукти, които не се произвеждат от индийския производител. Така липсата на продажна цена в Индия за тези видове на разглеждания продукт, при все че са сходни, е пречка по отношение на тях да бъде направено сравнение при изчисляването на дъмпинговите маржове [40].

47. По-нататък Общият съд разглежда различните предвидени в Основния регламент методи, които евентуално биха позволили на институциите да получат нормалната стойност за видовете на разглеждания продукт, за които индийският производител няма съответстващ продукт. Според Общия съд обаче, дори да се приеме, че тези методи са осъществими, те не биха гарантирали по-справедливо сравнение от осъщественото от институциите [41]. Общият съд отхвърля и доводите на жалбоподателите относно представителния характер на дъмпинговите маржове, изчислени по отношение на всички изнасяни видове на разглеждания продукт [42]. Вследствие на този анализ Общият съд стига до извода, че Съветът не е допуснал явна грешка в преценката, като е изключил от изчисляването на дъмпинговия марж сделките за износ, свързани с видовете на разглеждания продукт, за които продажните цени на производителя в държавата аналог не са били налични.

2. Кратко обобщение на доводите на страните

48. На първо място, жалбоподателите посочват, че Общият съд тълкува неправилно член 2, параграф 11 от Основния регламент и член 2.4.2 от Антидъмпинговото споразумение. Тези две разпоредби трябвало да се тълкуват в смисъл, че изискват всички експортни продажби на разглеждания продукт, определен при започване на разследването, да бъдат включени в

39 — Точки 37, 40 и 61 от обжалваното съдебно решение.

40 — Точка 63 от обжалваното съдебно решение.

41 — Точки 67—84 от обжалваното съдебно решение.

42 — Вж. по-специално точки 81—83 от обжалваното съдебно решение.

сравнението при изчисляването на дъмпинговия марж. Всъщност този марж трябвало да се отнася до продукта — предмет на разследването — в неговата цялост. Освен това статутът на държава без пазарна икономика не позволявал да се дерогират разпоредбите относно определянето на дъмпинговия марж.

49. На второ място, Общият съд смесил задълженията относно изчисляването на дъмпинговия марж и тези относно справедливото сравнение. Първо, разглеждайки въпроса дали различните решения, които позволяват да се сравнят всички сделки за износ, са по-„справедливи“, Общият съд свел задълженията за изчисляване на дъмпинговия марж до свързаните със справедливото сравнение. Второ, въпросът дали изчисляването на дъмпинговия марж е в съответствие с член 2, параграф 11 от Основния регламент не трябвало да се преценява въз основа на понятието за „сравними цени“ [43], а въз основа на това за „сравними сделки“. Жалбоподателите оспорват и използвания от Общия съд израз „доколкото е възможно“ [44].

50. На трето място и във всички случаи, анализът на Общия съд бил неправилен. Според жалбоподателите не става въпрос да се установи, че единият подход е по-справедлив от другия, а че използваният подход е в съответствие с член 2, параграф 11 от Основния регламент и с член 2.4.2 от Антидъмпинговото споразумение. Институциите, а не заинтересованите страни, трябвало да следят за спазването на тези разпоредби. Понятието „представителен характер“ не било релевантно, тъй като не фигурирало нито в Основния регламент, нито в Антидъмпинговото споразумение. Във всички случаи жалбоподателите доказали, че що се отнася до тях, използваните от институциите сделки за износ нямат представителен характер.

51. Институциите оспорват твърденията за нарушения, изтъкнати от жалбоподателите. Комисията твърди преди всичко, че първото основание е недопустимо — тъй като жалбоподателите оспорват преценката на фактите и не посочват грешка при прилагане на правото — а и е неотносимо. След това според Комисията предложеното от жалбоподателите тълкуване на член 2, параграф 11 от Основния регламент и на член 2.4.2 от Антидъмпинговото споразумение изкривява духа и съдържанието на член 2.4 от Антидъмпинговото споразумение, който бил „пропит“ от принципа на „справедливото сравнение“, принцип, който се ползвал с предимство. Според Съвета текстът на Основния регламент и на Антидъмпинговото споразумение сочат ясно, че изискването за справедливо сравнение трябва да има предимство пред задължението за изчисляване на дъмпинговия марж въз основа на всички сделки за износ. Според институциите изтъкнатите от жалбоподателите съдебна практика и доклади на апелативния орган на ОУС били ирелевантни, тъй като се отнасяли до въпроса за занулването, който бил много различен от разглеждания в настоящите дела. За сметка на това, даденото от апелативния орган на ОУС тълкуване на член 2.4.2 от Антидъмпинговото споразумение сочело, че терминът „сравними“ има голямо значение, за да се гарантира „справедливо сравнение“. Освен това според съдебната практика понятието за представителен характер било релевантно.

3. Преценка

52. Настоящото основание се отнася до обхвата на задълженията на институциите, когато определят наличието на дъмпингов марж съгласно член 2, параграф 11 от Основния регламент.

53. Твърденията на жалбоподателите за нарушения се отнасят до тълкуването на тази възприета в обжалваното съдебно решение и напомнена в точки 45 и 46 от настоящото заключение разпоредба, въз основа на която в конкретния случай Общият съд обосновал изключването на сделките за износ, свързани с някои видове на разглеждания продукт, от изчисляването на дъмпинговите маржове.

43 — Жалбоподателите имат предвид точка 61 от обжалваното съдебно решение.

44 — Точка 40 от обжалваното съдебно решение и точка 45 от настоящото заключение.

54. Най-напред следва да се посочи, че обратно на твърденията на Комисията, първото основание не е нито изцяло недопустимо, нито неотносимо.

55. Всъщност, от една страна, както според мен несъмнено следва от обобщението на доводите на жалбоподателите [45], те упрекват Общия съд, че е допуснал грешки при прилагане на правото поради твърдяно неправилно тълкуване на разпоредбите на Основния регламент и Антидъмпинговото споразумение, които уреждат изчисляването на дъмпинговия марж и справедливото сравнение. Това са правни въпроси, които са допустими в рамките на производството по обжалване.

56. От друга страна, основанието не е и неотносимо. Всъщност, ако, приемайки това основание, Съдът постанови, че е неправилно възприетото от Общия съд тълкуване на разглежданите разпоредби от Основния регламент и от Антидъмпинговото споразумение, то обжалваното съдебно решение ще бъде опорочено от грешка при прилагане на правото, която ще доведе до неговата отмяна.

57. Що се отнася до анализа по същество на различните изтъкнати от жалбоподателите твърдения за нарушения, на първо място следва да се напомни, че както правилно посочва Общият съд, съгласно постоянната съдебна практика в областта на общата търговска политика, и най-вече в сферата на мерките за защита на търговията, институциите разполагат с широко право на преценка поради сложността на икономическите, политическите и правните положения, които трябва да разглеждат [46].

58. По-специално, от съдебната практика следва, че прилагането на член 2, параграф 11 от Основния регламент, и по-специално изборът между различните методи за изчисляване на дъмпинговия марж, предполага преценка на сложни икономически ситуации [47].

59. Макар обаче институциите да имат право на преценка при прилагането на член 2, параграф 11 от Основния регламент, това право все пак трябва да се упражнява по начин, който съответства на правната уредба, установена със същия регламент. В настоящия контекст ми изглеждат релевантни две особени изисквания, които произтичат от посочената правна уредба.

60. На първо място следва да се посочи, че антидъмпинговата правна уредба се отнася до дъмпинга на продукт. Самото определение за дъмпинг, съдържащо се в член 1, параграф 2 от Основния регламент, се отнася до „дъмпинг на продукт“ [48].

61. Следователно не е случайно, че при разследванията на институциите в областта на налагането на антидъмпингови мерки една от първите им стъпки е да определят засегнатия от разследването продукт. Целта на това определяне е да се изготви списъка с продуктите, чийто внос в Съюза е предмет на антидъмпинговото разследване, и за които вследствие на това разследване евентуално ще бъдат наложени антидъмпингови мита [49]. Впоследствие, също въз основа на това определяне, се идентифицира „сход[ният] продукт“ съгласно член 1, параграф 4 от Основния регламент.

45 — Вж. точки 48—50 от настоящото заключение.

46 — Следователно съдебният контрол върху такава преценка трябва да се сведе до проверка дали са спазени процесуалните правила, дали фактите, въз основа на които е направен оспореният избор, са установени точно, и дали не е налице явна грешка в преценката им или злоупотреба с власт. Вж. inter alia решение от 7 април 2016 г., ArcelorMittal Tubular Products Ostrava и др./Съвет и Съвет/Hubei Xinyegang Steel (C-186/14 P и C-193/14 P, EU:C:2016:209, т. 34 и цитираната съдебна практика).

47 — Вж. решение от 27 септември 2007 г., Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547, т. 41).

48 — Съгласно тази разпоредба един *продукт* трябва да се счита за дъмпингов, ако експортната му цена за Съюза е по-ниска от сравнимата с нея цена за сходен продукт при обичайни търговски условия в страната на износа.

49 — Вж. в това отношение постоянната съдебна практика на Общия съд, посочена в точка 46 от заключението на генералния адвокат Wathelet по дело Portmeirion Group (C-232/14, EU:C:2015:583).

62. Все пак, веднъж определили разглеждания продукт, институциите са длъжни да го третират последователно в хода на цялото разследване в съответствие с така определеното[50].

63. От това по-специално следва, че когато институциите определят наличието на дъмпингови маржове, те трябва да ги установят по отношение на разглеждания *продукт*, както е определен в рамките на разследването, и по-конкретно по отношение на същия този продукт, взет в неговата цялост[51]. Не може най-напред институциите да определят по един начин засегнатия от разследването продукт, а впоследствие да изчисляват дъмпинговите маржове по начин, който не е изцяло в съответствие с така определеното.

64. Това не означава, че на институциите е забранено да подразделят разглеждания продукт на видове или на модели и да правят множествени сравнения, когато считат това за удачно, за да определят дъмпинговите маржове. Все пак изискването за последователно третиране на продукта в хода на разследването предполага, че впоследствие е необходимо резултатите от всички тези сравнения да бъдат взети предвид и дъмпинговите маржове да бъдат установени за целия продукт, разгледан в неговата цялост[52].

65. На второ място, от самия текст на член 2, параграф 11 от Основния регламент следва, че определянето на дъмпинговите маржове зависи от изискването тези маржове да отчитат в пълна степен съществуващия дъмпинг[53].

66. Така при упражняване на правото на институциите на преценка при прилагане на член 2, параграф 11 от Основния регламент, те следва да прилагат методите за изчисляване на дъмпингови маржове, като гарантират, че веднъж определени, тези маржове отчитат в пълна степен съществуващия дъмпинг[54].

67. При все това според мен тълкуване на член 2, параграф 11 от Основния регламент като предложеното от Общия съд в обжалваното съдебно решение, което би позволило на институциите да изключат от изчисляването на дъмпинговия марж сделките за износ, свързани с някои видове на определения в рамките на разследването продукт, като същевременно допуска така изчислените дъмпинговите маржове да се прилагат към всички видове на разглеждания продукт, може да наруши двете изисквания, посочени в точки 62 и 63, както и в точки 65 и 66 от настоящото заключение.

50 — Вж. в това отношение, що се отнася до член 2.4.2 от Антидъмпинговото споразумение, точка 53 от доклада на апелативния орган на СТО от 1 март 2001 г., озаглавен „Европейски общности — Антидъмпингови мита върху вноса на памучно спално бельо с произход от Индия“ (DS141/AB/R).

51 — Вж. в този смисъл заключението на генералния адвокат Léger по дело Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2006:236, т. 159 и 163). Това впрочем произтича от самия текст на определението за дъмпингов марж, който съгласно член 2, параграф 12 от Основния регламент е величината, с която нормалната стойност превишава експортната цена. Член 2, параграф 8 обаче определя експортната цена като цената, платена или подлежаща на плащане при продажба на *продукт*, предназначен за износ за Съюза. Освен това при тълкуване на член 2.4.2 от Антидъмпинговото споразумение много доклади на апелативния орган на СТО се позовават на изискването съответният продукт да се разглежда в неговата цялост. В това отношение вж. например точки 51 и 53 от доклада на апелативния орган на СТО от 1 март 2001 г., озаглавен „Европейски общности — Антидъмпингови мита върху вноса на памучно спално бельо с произход от Индия“ (DS141/AB/R), както и точки 98 и 99 от доклада на апелативния орган на СТО от 11 август 2004 г., озаглавен „Съединени американски щати — Окончателно установяване на дъмпинг на иглолистен дървен материал от Канада“ (DS264/AB/R).

52 — Що се отнася до член 2.4.2 от Антидъмпинговото споразумение, вж. точки 80, 98 и 99 от доклада на апелативния орган на СТО от 11 август 2004 г., озаглавен „Съединени американски щати — Окончателно установяване на дъмпинг на иглолистен дървен материал от Канада“ (DS264/AB/R). В това отношение следва да се посочи, че в решение от 27 септември 2007 г., Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547), Съветът не е поставил под съмнение факта, че в правото на Съюза е допустимо използването на метода на множествените сравнения.

53 — Всъщност от тази разпоредба следва, че двата предвидени в нея симетрични метода трябва да позволят пълно отчитане на съществуващия дъмпинг и само ако случаят не е такъв (и при условие че експортните цени се различават съществено между различните купувачи, региони и периоди) институциите могат да използват асиметричния метод. В това отношение вж. решение от 9 януари 2003 г., Petrotub и Republica/Съвет (C-76/00 P, EU:C:2003:4, т. 49), както и точка 73 и сл. от заключението на генералния адвокат Jacobs по дело Съвет (C-76/00 P, EU:C:2002:253).

54 — Вж. в този смисъл заключението на генералния адвокат Léger по дело Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2006:236, т. 154).

68. Всъщност, от една страна, ако някои видове на разглеждания продукт не са взети предвид при изчисляването на дъмпинговите маржове, последните са изчислени по отношение само на част, а не на целия продукт, определен в рамките на разследването.

69. От друга страна, когато при изчисляване на дъмпинговите маржове институциите изключат сделките за износ на някои видове на разглеждания продукт, те не могат нито да вземат предвид, нито да измерят последиците от тези сделки върху изчисляването на общите дъмпингови маржове. От гореизложеното следва, че поради това е възможно посочените маржове да не отразяват в пълна степен съществуващия дъмпинг.

70. Впрочем изводът, че институциите не могат да изключват от изчисляването на дъмпинговите маржове сделките за износ, свързани с някои видове на разглеждания продукт, се потвърждава, първо — от текста на член 2, параграф 11 от Основния регламент, второ — от практиката на Съда, и трето — от тълкуването на член 2.4.2 от Антидъмпинговото споразумение на равнището на СТО.

71. Всъщност, първо, текстът на член 2, параграф 11 от Основния регламент предвижда изрично, че в рамките на първия симетричен метод наличието на дъмпингови маржове се установява въз основа на сравнение между среднопретеглената нормална стойност и среднопретеглените цени по *всички сделки за износ за Съюза*. Подобна формулировка не дава голяма възможност за изключване на сделките за износ, свързани с някои видове на разглеждания продукт, от изчисляването на дъмпинговия марж.

72. Второ, в решение Ikea Wholesale[55] Съдът критикува Съвета, че не е „изчислил общия дъмпингов марж, основавайки се на сравнения, които отразяват напълно *всички* сравними *експортни цени*“[56].

73. Трето, при тълкуването на член 2.4.2 от Антидъмпинговото споразумение апелативният орган на ОУС изрично потвърждава, че наличието на дъмпингови маржове относно разглеждания продукт трябва да се установи „въз основа на сравнение между нормалната среднопретеглена стойност и среднопретеглената стойност на цените на всички сравними експортни сделки — т.е. *всички сделки* относно *всички модели или видове* на разглеждания в рамките на разследването продукт“[57].

74. Това позоваване както на текста на член 2, параграф 11 от Основния регламент, така и на практиката на Съда и на решенията на апелативния орган на ОУС, в случаи, които се отнасят до законосъобразността на метода „занулуване“[58], изисква да се направи едно двойно уточнение.

75. Първото уточнение се отнася до възприетото от Общия съд тълкуване на член 2, параграф 11 от Основния регламент. Всъщност Общият съд тълкува тази разпоредба в светлината на член 2.4.2 от Антидъмпинговото споразумение и от гледна точка на задължението за осъществяване на „справедливо сравнение“, предвидено в член 2, параграф 10 от Основния регламент и в член 2.4. от Антидъмпинговото споразумение.

55 — Решение от 27 септември 2007 г. (C-351/04, EU:C:2007:547).

56 — Вж. решение от 27 септември 2007 г., Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547, т. 56). Курсивът е мой.

57 — Вж. точки 55 и 58 от доклада на апелативния орган на СТО от 1 март 2001 г., озаглавен „Европейски общности — Антидъмпингови мита върху вноса на памучно спално бельо с произход от Индия“ (DS141/AB/R). Курсивът е мой.

58 — Когато институциите прилагат метода „занулуване“ при определяне на общия дъмпингов марж, те свеждат до нула отрицателните дъмпингови маржове, а именно маржовете, определени по отношение на моделите на разглеждания продукт, за които експортната цена е по-висока от нормалната стойност. Вж. в това отношение решение от 27 септември 2007 г., Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547, т. 53 и 54) и точка 88 от обжалваното съдебно решение.

76. Според Общия съд от всички тези разпоредби по същество следва, че институциите трябва да съпоставят с нормалната стойност не цената на всички сделки за износ на разглеждания продукт, а единствено „сделките, които са *сравними* с нея“ [59]. Според Общия съд в конкретния случай сделките за износ, свързани с видовете на разглеждания продукт, за които не е налице съответен продукт на индийския производител, т.е. такъв със *сравнима* (продажна) *цена*, не съставляват *сравними сделки*. Следователно, при липса на метод, гарантиращ по-справедливо сравнение от осъщественото от институциите, е правомерно тези сделки да се изключат от изчисляването на дъмпинговите маржове.

77. В това отношение обаче трябва първо да се посочи, че както следва от точка 73 от настоящото заключение, за целите на прилагането на член 2.4.2 от Антидъмпинговото споразумение — в светлината на който Общият съд тълкува член 2, параграф 11 от Основния регламент — за „сравними експортни сделки“ трябва да се считат всички сделки с всеки от видовете на разглеждания продукт [60]. Всъщност, ако всички видове на този продукт, както е определен в хода на разследването, могат да бъдат приравнени на сходния продукт, тогава посоченото в точка 62 от настоящото заключение изискване за последователно третиране на разглеждания (и на сходния) продукт, налага всички тези видове непременно да се считат за сравними и така всички сделки с тях да са сравними, и то въпреки липсата на данни за цените по някои от тези сделки.

78. Когато институциите не разполагат с данни за цените (независимо дали става дума за държавата износител или евентуално за държавата аналог) за някои видове на разглеждания продукт, те могат да постъпят по два начина: да намалят обхвата на определението за разглеждания продукт, като изключат от разследването онези негови видове, за които няма сравнима цена [61], или да съставят нормалната стойност за тези видове на разглеждания продукт, така че при определянето на дъмпинговите маржове да могат да се вземат предвид и сделките за износ, които се отнасят до тях.

79. Второ, действително, тъй като член 2, параграф 11 от Основния регламент препраща към член 2, параграф 10 от същия регламент [62], задължението да се извърши справедливо сравнение обхваща и определянето дали са налице дъмпингови маржове. Все пак, от една страна това по никакъв начин не предполага, че посоченото задължение може да се тълкува в смисъл, че ограничава обхвата на определянето на разглеждания продукт или задължението да се вземат предвид *всички сделки за износ* на този продукт за Съюза при определяне на дъмпинговите маржове [63]. От друга страна, от член 2, параграф 10 от Основния регламент по никакъв начин не може да се изведе понятието „по-справедливо сравнение“, на което Общият съд основава голяма част от съображенията си [64].

80. Второто уточнение е свързано с факта, че Общият съд изрично изключва в настоящия случай релевантността на случаите, отнасящи се до метода занулуване [65].

59 — Вж. точка 40 от обжалваното съдебно решение. Курсивът е мой.

60 — Вж. цитатите в бележка под линия 57 от настоящото заключение.

61 — Вж. в този смисъл решение на генералния адвокат Léger по дело Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2006:236, т. 168).

62 — Също както член 2.4.2 от Антидъмпинговото споразумение препраща към член 2.4 от същото споразумение.

63 — В това отношение следва да се отбележи също така, че апелативният орган на ОУС изрично е потвърдил, че „сравнение между експортните цени и нормалната стойност, което *не* отчита надлежно цените на всички сравними експортни сделки […], *не съставлява* „справедливо сравнение“ между експортните цени и нормалната стойност, както изискват [член] 2.4 и член 2.4.2.“. Вж. точка 55 от доклада от 1 март 2001 г., озаглавен „Европейски общности — Антидъмпингови мита върху вноса на памучно спално бельо с произход от Индия“ (DS141/AB/R).

64 — Вж. в това отношение точка 84 от обжалваното съдебно решение.

65 — Вж. точки 85—89 от обжалваното съдебно решение.

81. По-специално, Общият съд отхвърля релевантността на дело Ikea Wholesale, в което институциите приложили такъв метод, като приема, че „в конкретния случай не може да се счита, че дъмпинговият марж не е бил изчислен въз основа на значително представяне на видовете на разглеждания продукт, като по този начин не са отразени всички сравними експортни цени“ [66]. По-нататък Общият съд приема, че за разлика от случаите, в които е използван методът зануляване — когато при извършеното сравняване с цел определяне на дъмпинговите маржове не е взета предвид цялата категория видове на разглеждания продукт, за които е установен отрицателен дъмпингов марж — в конкретния случай не е възможно да се приеме, че подходът на институциите е довел до раздуване на резултата от изчисляването на дъмпинговия марж [67].

82. Не вярвам, че в конкретния случай е възможно да се изключи напълно релевантността на съдебната практика и на решенията на ОУС, свързани с прилагането на метода зануляване, както е направил Общият съд. Всъщност посочените случаи и настоящото дело са до голяма степен сходни, доколкото по никой от тях не е взета предвид, за целите на определянето на дъмпинговите маржове, част от сделките за износ, свързани с разглеждания продукт, както е определен в хода на разследването. При делата относно метода на зануляване става дума за сделки, при които сравняването на цената по тях с нормалната стойност е довело до отрицателен марж. В настоящия случай става въпрос за сделки с видовете на продукта, за които институциите не са разполагали с данни за продажната цена. Разликата между двата вида случаи е точно в обстоятелството, че при първите влиянието на разглежданите сделки върху определянето на дъмпинговите маржове е изкривено, докато в настоящия случай влиянието на тези експортни сделки върху посоченото определяне просто не е било взето предвид поради тяхното изключване.

83. Не виждам обаче поради каква причина подобна разлика би трябвало да води до това, че изложените в тези решения принципи относно определянето на дъмпинговите маржове — и по-специално изискването при това определяне да бъдат взети предвид всички сделки за износ на разглеждания продукт — не би следвало да се спазват и следователно не биха били приложими в конкретния случай.

84. Що се отнася до довода, изведен от представителния характер на дъмпинговите маржове, изчислени по отношение на всички видове на разглеждания продукт [68], следва да се посочи, че макар тези маржове да са имали представителен характер за най-продаваните пет вида на продукта, както Общият съд установява в точка 81 от обжалваното съдебно решение, това не променя обстоятелството, че изключвайки някои сделки за износ от изчисляването на посочените маржове, институциите не са взели предвид разглеждания продукт в неговата цялост и не са изчислили тези маржове с оглед на цените на всички сделки за износ за Съюза на този продукт в съответствие с член 2, параграф 11 от Основния регламент [69] .

66 — Вж. точка 85 от обжалваното съдебно решение.

67 — Вж. точка 88 от обжалваното съдебно решение.

68 — В това отношение вж. също точки 81—84 от обжалваното съдебно решение.

69 — В това отношение, обратно на твърденията на Комисията, аз не считам за възможно от обстоятелството, че в точка 56 от решение от 27 септември 2007 г., Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547), възпроизведена в точка 72 от настоящото заключение, Съдът е използвал израза „отразяват напълно“, да се стигне до извода, че той е искал да потвърди тълкуване на член 2, параграф 11 от Основния регламент, което обратно на текста на самата разпоредба, би позволило определяне на дъмпинговия марж, при което се изключват някои от сделките за износ, отнасящи се до разглеждания продукт.

85. Освен това няма спор, че в конкретния случай съответно 38 % и 43 % от продажбите на двамата жалбоподатели не са били взети предвид при изчисляването на дъмпинговите маржове, така че, от една страна, представителният им характер по отношение на жалбоподателите може да се счита за съмнителен, а от друга страна, е възможно да се повдигне въпросът дали посоченото в точки 65 и 66 от настоящото заключение изискване дъмпинговият марж да отразява в пълна степен съществуващия дъмпинг е било удовлетворено, поне що се отнася до жалбоподателите [70].

86. Накрая, що се отнася до отбелязаното от Общия съд в точка 89 от обжалваното съдебно решение, че използването на метода на държавата аналог може да доведе до допълнителни трудности, ще посоча, че нито член 2, параграф 7, буква а) от Основния регламент, нито целите, предвидени в тази разпоредба [71], обосновават тълкуването ѝ в смисъл, че тя ограничава предвиденото в член 2, параграф 11 от същия регламент задължение при определянето на дъмпинговия марж да се вземат предвид всички сделки за износ за Съюза на разглеждания продукт, както е определен в хода на разследването.

87. С оглед на гореизложените съображения и предвид изтъкнатите основания считам, че Общият съд допуска грешка при прилагане на правото, когато стига до извода, че Съветът не е извършил явна грешка в преценката, изключвайки от изчисляването на дъмпинговия марж сделките за износ, отнасящи се до някои видове на разглеждания продукт, и че по тази причина спорният регламент не нарушава нито член 2, параграф 11 от Основния регламент, нито член 2.4.2 от Антидъмпинговото споразумение. Поради това предлагам на Съда да приеме първото основание на жалбата.

Г – *По второто основание, свързано с отказа за въвеждане на някои корекции*

88. Второто основание, което се подразделя на четири части, се отнася до разсъжденията на Общия съд в точки 96—126 от обжалваното съдебно решение. Това основание е за нарушение на член 2, параграф 10 от Основния регламент, на член 2.4 от Антидъмпинговото споразумение, на принципа на добрата администрация, както и на член 296 ДФЕС.

70 — В подобен контекст Общият съд не може да отстрани нередностите в дъмпинговите маржове, определени по начин, който не съответства на член 2, параграф 11 от Основния регламент, изисквайки от жалбоподателите да потвърдят, че „ако се вземат предвид всички видове продукти, изчисленият дъмпингов марж би бил значително по-различен от определения в спорния регламент“ (вж. т. 83 in fine от обжалваното съдебно решение). По-нататък, предвид факта, че данните относно съставянето на нормалната стойност са останали поверителни, в конкретния случай би било практически невъзможно да се предостави доказателство за подобно обстоятелство (вж. т. 117 и сл. от настоящото заключение). Именно въз основа на тези съображения трябва да се отхвърли доводът, изтъкнат от Комисията в съдебното заседание, основан на тази точка от обжалваното съдебно решение и изведен от ирелевантния характер на първото основание.

71 — Вж. точки 99 и 100 по-горе и съдебната практика, цитирана в бележка под линия 79.

1. По първата и втората част на второто основание — нарушение на член 2, параграф 10 от Основния регламент и на член 2.4 от Антидъмпинговото споразумение от гледна точка на молбите за внасяне на корекции

89. Според жалбоподателите Общият съд допуснал грешка, като не е постановил, че институциите са нарушили член 2, параграф 10 от Основния регламент и член 2.4 от Антидъмпинговото споразумение, доколкото отхвърлили молбите на жалбоподателите за внасяне на корекции, подадени, от една страна, поради съществуващите разлики между техните производствени разходи и тези на индийския производител [72], и от друга страна, поради разликите в ефективността на потреблението и производителността [73].

а) Обжалваното съдебно решение

90. Първо, що се отнася до молбите за внасяне на корекции поради твърдените разлики между производствените разходи, жалбоподателите поддържат пред Общия съд, че посредством анализ на данните за индийския производител са доказали, че последният системно определял цените си по начин, който му гарантира пълно покритие на разходите, и следователно всички разлики в разходите се изразявали в разлики в цените. В обжалваното съдебно решение Общият съд отхвърля този довод, посочвайки, че Индия е приета за държава с пазарна икономика — избор, който жалбоподателите не са оспорили — и институциите можели с основание да считат, че тъй като се конкурира с много други производители на вътрешния пазар в Индия, индийският производител не е можел да определя свободно цените си, а е трябвало непременно да ги запази на ценовото равнище на индийския пазар [74]. Освен това според Общия съд в конкретния случай жалбоподателите не доказали, че твърдените разлики са засегнали сравнимостта на цените [75].

91. Второ, що се отнася до отхвърлянето на молбите за внасяне на корекции, подадени поради разликите в ефективността на потреблението и производителността, Общият съд приема, че жалбоподателите не са доказали как тези разлики засягат сравнимостта между нормалната стойност и експортната цена. Освен това според Общия съд, от една страна, когато институциите използват метода на държавата аналог, трябва да бъдат взети предвид всички данни за тази държава, а не единствено цените и разходите, а от друга страна, не може член 2, параграф 10 от Основния регламент да се използва, за да бъде лишен от правно действие член 2, параграф 7, буква а) от същия регламент [76]. Освен това според Общия съд жалбоподателите не доказали, че е неправилен изводът на Съвета, че съществуващите в Китай производствени процеси по принцип са приети за сравними с тези на индийските производители и твърдените разлики се оказали съвсем незначителни. По-нататък, тъй като жалбоподателите нямат статута на дружество, работещо в условията на пазарна икономика, според Общия съд свързаните с тях данни не могат да се вземат предвид при определянето на нормалната стойност [77].

72 — Жалбоподателите имат предвид конкретно разходите за достъп до суровини и разходите, свързани с използването на допълнителни производствени процеси (самостоятелно произвеждана енергия) от индийския производител.

73 — Жалбоподателите се позовават на разликите между самите тях и индийския производител по отношение на потреблението на суровини (в количествено отношение, а не по стойност), на потреблението на електроенергия (в количествено отношение, а не по стойност) и по отношение на производителността на заето лице.

74 — Точки 103—108 от обжалваното съдебно решение.

75 — Точка 116 от обжалваното съдебно решение.

76 — Точка 110 от обжалваното съдебно решение.

77 — Точка 111 от обжалваното съдебно решение и точка 103 от спорния регламент.

б) Кратко обобщение на доводите на страните

92. В рамките на първата част на второто си основание жалбоподателите посочват, че с оглед на представените от тях доказателства не било ясно как институциите са могли с основание да приемат, че индийският производител не бил в състояние да отрази по-големите разходи — породени от обстоятелството, че внасял суровини и участвал в допълнителен производствен процес — само поради това че се конкурира с много други производители. Освен това жалбоподателите представили пред Общия съд декларации, които потвърждават прякото въздействие на разходите върху цените и в рамките на пазара на Съюза, който също се характеризира с наличието на конкуренция.

93. В рамките на втората част от второто основание жалбоподателите поддържат, че от член 2, параграф 7, буква а) от Основния регламент не следва, че изискването за справедливо сравнение или определянето на дъмпинговия марж трябва да се основават на всички данни за държавата аналог. Не била налице каквато и да е дерогация от разпоредбите на член 2, параграф 10 от Основния регламент за държавите, които нямат пазарна икономика. Било неправилно да се каже, че методът на държавата аналог би бил лишен от действие, ако бе допустимо въвеждането на корекции. Отчитането на корекциите, свързани с разликите в ефективността и производителността, не противоречало на целта на метода на държавата аналог, тъй като по-малкото потребление на суровини и електроенергия, както и ефективността на труда нямали никаква връзка нито с цените и разходите за тези елементи, нито с пазарните сили.

94. Институциите оспорват доводите на жалбоподателите.

в) Преценка

95. Тези две части на основанието повдигат въпроса за отношението между разпоредбата на член 2, параграф 7, буква а) от Основния регламент, която е свързана с определянето на нормалната стойност в случай на внос от държава с непазарна икономика, от една страна, и от друга, разпоредбата на член 2, параграф 10 от същия регламент, която — в рамките на задължението за извършване на справедливо сравнение между нормалната стойност и експортната цена — предвижда изискването за внасяне на корекции при необходимост.

96. В това отношение, от една страна, следва да се напомни, че по силата на член 2, параграф 10 от Основния регламент, когато нормалната стойност и експортната цена не са определени на сравнима основа, за всеки конкретен случай съобразно особеностите му се държи сметка под формата на корекции за отчитане на разлики в онези фактори, за които се твърди или се установи, че засягат цените и тяхната сравнимост.

97. Съгласно практиката на Съда, ако на основание член 2, параграф 10 от Основния регламент една страна иска корекции, предназначени да направят сравними нормалната стойност и експортната цена с оглед на определянето на дъмпинговия марж, тази страна трябва да докаже, че нейното искане е обосновано. В този смисъл, когато производителят иска да се приложи корекция, по принцип за намаляване на нормалната стойност, този оператор следва да посочи и да докаже, че условията за извършването на тази корекция са изпълнени[78].

78 — Решение от 16 февруари 2012 г., Съвет и Комисия/Interpipe Niko Tube и Interpipe NTRP (C-191/09 P и C-200/09 P, EU:C:2012:78, т. 58 и 61 и цитираната съдебна практика).

98. От друга страна, следва също да се напомни, че съгласно член 2, параграф 7, буква а) от Основния регламент в случай на внос от държави без пазарна икономика, чрез дерогация от установените в параграфи 1—6 от същия член разпоредби, нормалната стойност по принцип се определя въз основа на цената или изградената стойност в трета държава с пазарна икономика.

99. Съдът отбелязва, че посочената разпоредба има за цел да се избегне вземането под внимание на цените и разходите, прилагани в страните без пазарна икономика, доколкото в тях те не представляват параметър, произтичащ от нормалното действие на пазарните сили[79].

100. Що се отнася до връзката между тези две разпоредби, следва да се отбележи, че в Основния регламент не е посочено по никакъв начин, че член 2, параграф 7, буква а) от Основния регламент предвижда обща дерогация от изискването за внасяне на корекции съгласно член 2, параграф 10 от същия регламент. При все това, когато молбите за внасяне на корекции на нормалната стойност са подадени на основание на последната разпоредба в рамките на разследване, в което нормалната стойност е определена при прилагане на правната уредба относно вноса от държави с непазарна икономика, според мен е необходимо член 2, параграф 10 от Основния регламент да се тълкува в светлината и в контекста на член 2, параграф 7, буква а) от същия регламент.

101. Така, когато институциите определят нормалната стойност при прилагане на метода на държавата аналог, какъвто е конкретният случай, по силата на член 2, параграф 10 от Основния регламент те *принципно* трябва да отчетат под формата на корекции констатираните разлики в онези фактори, за които се твърди или се установи, че засягат цените и тяхната сравнимост.

102. При все това, изискването за тълкуване на член 2, параграф 10 от Основния регламент в светлината на член 2, параграф 7, буква а) от същия регламент предполага, че в подобен случай, за да не бъде последната разпоредба лишена от полезно действие, от институциите не следва да се изисква да внасят корекции от гледна точка на фактори, които не са пряко или непряко нормален резултат от действащите на пазара сили.

103. От тези съображения следва, че оператор без статут на дружество, работещо в условията на пазарна икономика, не може според мен да се позовава на разлики относно фактори, свързани с неговата ценова структура или производствена дейност, за да иска внасяне на корекции на нормалната стойност[80]. Всъщност почти е сигурно, че както структурата на разходите, така и производствената дейност на предприятие, работещо при условия, различни от тези на пазарна икономика, са повече или по-малко пряко повлияни от параметри, които не са нормален резултат от действащите на пазара сили.

104. В конкретния случай, що се отнася, на първо място, до молбите за внасяне на корекции поради твърдените разлики в производствените разходи, най-напред следва да се посочи, че доводите на жалбоподателите по същество целят да поставят под въпрос изводите на Общият съд във връзка с различните представени от жалбоподателите доказателства в административното производство, а именно анализът на данните относно индийския производител и различните изявления относно пазара на Съюза. Това по същество означава да се постави под въпрос направената от Общия съд преценка на доказателствата, което освен в случай на изопачаване на посочените доказателства, не представлява правен въпрос, който в това си качество подлежи на контрол от Съда[81].

79 — Решение от 10 септември 2015, Fliesen-Zentrum Deutschland (C-687/13, EU:C:2015:573, т. 48 и цитираната съдебна практика).

80 — Общият съд е приложил по същество този принцип в точка 111 in fine от обжалваното съдебно решение.

81 — Вж. inter alia решение от 16 февруари 2012 г., Съвет и Комисия/Interpipe Niko Tube и Interpipe NTRP (C-191/09 P и C-200/09 P, EU:C:2012:78, т. 64 и 65 и цитираната съдебна практика).

105. Освен това, позовавайки се на представените пред Общия съд доказателства, жалбоподателите в действителност не са оспорили основната причина за отхвърляне на тяхното твърдение за нарушение от Общия съд, а именно че тъй като индийският производител упражнява дейността си на конкурентен пазар, свободата му да определя цените на продуктите си е ограничена от конкуренцията [82] и поради това не е потвърдено, че този производител е можел да отрази автоматично в цените си евентуални по-високи производствени разходи.

106. В светлината на съображенията, изложени в точки 102 и 103 от настоящото заключение, при всички положения в случай като настоящия не могат да бъдат уважени молби за внасяне на корекции, подадени от предприятия като жалбоподателите, които молби се отнасят до твърдени разлики между техните производствени разходи и тези на производителя от държавата аналог. В това отношение ще посоча, че жалбоподателите не са оспорили извода в съображение 103 от спорния регламент, че доколкото те нямат статут на дружество, работещо в условията на пазарна икономика, „за тяхната ценова структура не [е можело] да се приеме, че отразява пазарната стойност, която може да бъде използвана за основа за корекции“.

107. На второ място, що се отнася до исканията за внасяне на корекции поради разликите по отношение на ефективността на потреблението и на производителността, считам, че дори производителността и ефективността на потреблението да не съставляват разходи в буквалния смисъл на думата, те са функция от няколко фактора, участващи в производствената дейност, за които разумно може да се предположи, че са повлияни, най-малкото непряко, от параметри, които не са нормален резултат от действащите на пазара сили.

108. От това следва, че когато нормалната стойност е определена въз основа на метода на държавата аналог, предприятие, което няма статут на дружество, работещо в условията на пазарна икономика, не може да се позовава на разлики относно производителността и ефективността, за да иска внасянето на корекции в нормалната стойност.

109. Следователно Общият съд не е допуснал грешка, като е отхвърлил твърдението на жалбоподателите за нарушение, свързано с отказа на институциите да вземат предвид в конкретния случай разглежданите корекции, и поради това първата и втората част на второто основание трябва да се отхвърлят.

2. По третата част от второто основание, която се отнася до сведенията, необходими за да се поиска внасянето на корекции, и до неразумната доказателствена тежест

110. В третата част на второто основание жалбоподателите упрекват Общия съд, че е нарушил член 2, параграф 10 от Основния регламент, член 2.4 от Антидъмпинговото споразумение и принципа на добра администрация.

111. Те имат предвид точка 112 от обжалваното съдебно решение, в която Общият съд отхвърля изтъкнатото от тях твърдение, че институциите са нарушили задълженията си да посочат кои сведения трябва да бъдат предоставени, за да може да се иска внасянето на корекции, и да не налагат на жалбоподателите неразумна доказателствена тежест.

82 — Относно отчитането на влиянието на конкуренцията върху определянето на цените в рамките на антидъмпингов анализ във връзка с анализ, основан на метода на държавата аналог, вж. решение от 10 септември 2015 г., Fliesen-Zentrum Deutschland (C-687/13, EU:C:2015:573, т. 57—59).

112. Според жалбоподателите изтъкнатото от Общия съд обстоятелство, че са могли да разберат мотивите за отхвърлянето на молбите им за внасяне на корекции, е ирелевантно за въпроса дали им е наложена неразумна доказателствена тежест. Освен това, от една страна, институциите приели за поверителни всички сведения относно данните за производителя от държавата аналог, а от друга страна, изискали от жалбоподателите да докажат, че индийският производител е взел предвид твърдените разлики в своите цени. Без достъп до данните за индийския производител обаче не може да бъде изпълнено изискването за подобна доказателствена тежест.

113. Настоящата част поставя проблема за съвместяването на две изисквания, които при някои обстоятелства могат да се окажат в противоречие едно с друго. От една страна, става въпрос за изискването да се запази поверителността на данните за предприятията, които приемат да сътрудничат на институциите в рамките на антидъмпинговите разследвания. Изглежда подобно изискване е особено важно в случаите на прилагане на метода на държавата аналог, в които институциите принципно се основават на данните, предоставени от предприятия от държавата аналог, които сътрудничат на разследването. Всъщност неотчитането на това изискване създава риск сериозно да се застраши възможността за провеждане на подобни разследвания. От друга страна, на подобно изискване обаче се противопоставя изискването да се позволи на страните, които подават молби за внасяне на корекции по силата на член 2, параграф 10 от Основния регламент, да разполагат с необходимата информация, за да могат да обосноват молбите си[83].

114. В това отношение най-напред следва да се посочи, че съгласно член 2.4 от Антидъмпинговото споразумение „[в]ластите следва да уведомяват заинтересованите страни каква информация е необходима, за да бъде гарантирано едно справедливо сравнение, и няма да налагат неразумно висока тежест на доказателството за тези страни“.

115. В своя доклад от 28 юли 2011 г., посочен в точки 7, 40 и 41 от настоящото заключение, относно случая „Европейски общности — Окончателни антидъмпингови мерки относно някои скрепителни елементи от желязо или стомана с произход от Китай“, апелативният орган на ОУС уточнява, че тази разпоредба предвижда органите, на които е възложено разследването, да укажат на страните какви сведения трябва да съдържат молбите за внасяне на корекции, за да могат заинтересованите страни да подадат такива молби[84].

116. В това отношение се налага изводът, че тези изисквания, които са специално предвидени в член 2.4 от Антидъмпинговото споразумение, не са изрично възпроизведени в текста на член 2, параграф 10 от Основния регламент. Все пак считам, че те произтичат от тълкуването на тази разпоредба в светлината на член 2.4 от Антидъмпинговото споразумение и че във всички случаи са свързани с принципа на добра администрация, установен в член 41 от Хартата на основните права на Европейския съюз[85].

117. При все това, за разлика от обикновеното антидъмпингово разследване, при разследване, в което нормалната стойност е установена въз основа на цените на производител от държава аналог, данните за тази стойност са получени от трети лица и се отнасят до държава, различна от тази на производителите износители, които са обект на разследването. Доколкото нямат достъп до тези данни, производителите износители трудно биха могли да разполагат с необходимата информация, за да определят кои корекции могат да бъдат поискани от институциите за да бъдат отчетени евентуалните разлики, които влияят върху сравнимостта на цените между изнасяните продукти и продуктите, продавани на вътрешния пазар от производителя в държавата аналог.

83 — Вж. точки 96 и 97, както и съдебната практика, посочена в бележка под линия 78 от настоящото заключение.

84 — Точка 489 от Доклада на апелативния орган, озаглавен „ЕО — Скрепителни елементи (Китай)“.

85 — Вж. в този смисъл решение от 8 юли 2008 г., Huvis/Съвет (T-221/05, непубликувано, EU:T:2008:258, т. 77).

118. Следователно в подобен случай институциите трябва да предоставят на производителите износители, които са обект на разследването, достатъчно сведения, за да могат да подадат молби за внасяне на корекции.

119. В това отношение следва да се посочи, от една страна, че преценката кои специфични данни трябва in concreto да бъдат предоставени на производителите износители ще зависи от анализ, който следва да се извърши във всеки отделен случай, с оглед на специфичните обстоятелства на всяко разследване. От друга страна, институциите трябва да предоставят тези данни по начин, който отчита изискването да се запази поверителността на данните за предприятията, приели да съдействат в рамките на съответното разследване, по-специално евентуално на производителите от държавата аналог.

120. В конкретния случай обаче изглежда цялата информация относно определянето на нормалната стойност въз основа на данни за индийския производител е останала поверителна и не е разкрита на производителите износители, които са обект на разследването[86]. При това положение, както твърдят жалбоподателите, „да се докаже, че твърдените разлики са засегнали сравнимостта на цените“[87], действително изглежда трудна, ако не и непосилна задача.

121. При тези условия считам, че втората част на второто основание трябва да се приеме.

122. Тук вече ще посоча, че дори ако въз основа на гореизложените съображения Съдът приеме, че в конкретния случай Общият съд е нарушил член 2, параграф 10 от Основния регламент, като не е постановил, че институциите са нарушили задължението си да посочат кои сведения са необходими и да не налагат на производителите износители, обект на разследването, неразумна доказателствена тежест, това не може да промени факта, че в спорния регламент молбите на жалбоподателите за внасяне на корекции са отхвърлени. Всъщност съгласно съображенията, които изложих в рамките на анализа на първата и втората част на това основание, във всички случаи поисканите от жалбоподателите корекции — поради тяхната връзка с ценовата структура и производствената дейност — не е можело да бъдат претендирани от предприятия като жалбоподателите, които нямат статут на дружества, работещи в условията на пазарна икономика[88].

3. По четвъртата част на второто основание — нарушение на член 296 ДФЕС

123. В четвъртата част от второто основание жалбоподателите посочват, че в точки 120—124 от обжалваното съдебно решение Общия съд е допуснал грешка, като е приел, че в спорния регламент институциите са изпълнили задължението си за мотивиране. В преценката си относно изискуемата степен на прецизност на мотивите Общият съд не взел предвид контекста на спорния регламент, а именно факта, че е използван методът на държавата аналог, и липсата на достъп до данните за индийския производител. Също така Общият съд не отчел в достатъчна степен комуникацията между жалбоподателите и институциите в хода на административното производство, в рамките на която първите поискали от вторите по-подробни разяснения. В този контекст институциите били длъжни да уточнят достатъчно подробно причините, поради които представените от жалбоподателите доводи и доказателства не изпълняват наложената им доказателствена тежест.

86 — Вж. точка 112 от обжалваното съдебно решение. Това обстоятелство не е оспорено от институциите.

87 — Вж. точка 116 от обжалваното съдебно решение.

88 — В това отношение следва да се отбележи също така, че жалбоподателите не твърдят, че тъй като не са имали достъп до информацията относно определянето на нормалната стойност въз основа на данните за индийския производител, те са били възпрепятствани да подадат молби относно други видове корекции.

124. В това отношение трябва да се напомни, че съгласно практиката на Съда изискваните от член 296 ДФЕС мотиви трябва да са съобразени с естеството на съответния акт и трябва по ясен и недвусмислен начин да излагат съображенията на институцията, която го е издала, така че да дадат възможност на заинтересованите лица да се запознаят с основанията за взетата мярка, а на компетентната юрисдикция — да упражни своя контрол. Това изискване трябва да се преценява в зависимост от обстоятелствата по конкретния случай, по-специално в зависимост от съдържанието на акта, от естеството на изложените мотиви и от интереса, който адресатите или други лица, засегнати пряко и лично от акта, могат да имат от получаване на разяснения. Не се изисква мотивите да уточняват всички относими фактически и правни обстоятелства, доколкото въпросът дали мотивите на даден акт отговарят на изискванията на член 296 ДФЕС следва да се преценява с оглед не само на текста, но и на контекста, както и на съвкупността от правните норми, уреждащи съответната материя [89].

125. В конкретния случай, доколкото жалбоподателите упрекват Общия съд, че не отчел в достатъчна степен кореспонденцията в хода на административното производство, този довод цели да постави под въпрос извършената от Общия съд преценка на доказателствата, което, както посочих в точка 104 от настоящото заключение, не е допустимо в производството по обжалване [90].

126. Що се отнася до довода, че не е взето предвид използването на метода на държавата аналог, следва да се посочи, че анализът на съображения 41 и 103 от спорния регламент, възпроизведени в точка 99 от обжалваното съдебно решение, сочи недвусмислено, че Съветът действително е взел предвид това обстоятелство в изложението на мотивите, поради които е приел, че следва да отхвърли молбите на жалбоподателите за внасяне на корекции. При тези условия Общият съд не може да бъде упрекнат, че е приел мотивите на спорния регламент за уместни на това основание. Що се отнася до довода, че липсва достъп до данните за индийския производител, подобно обстоятелство не се отразява по никакъв начин на задължението на институциите за мотивиране и във всички случаи наличието на по-задълбочени мотиви не може да санира липсата на достъп до информацията, необходима за да бъде поискано внасянето на корекции.

127. Според мен от това следва, че четвъртата част на второто основание също трябва да се отхвърли.

128. В обобщение, според мен от точки 87 и 121 от настоящото заключение следва, че жалбата на жалбоподателите по дело C-376/15 P трябва да се уважи, а обжалваното съдебно решение — да се отмени.

VI – **По жалбата пред Общия съд**

129. Съгласно член 61, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз в случай на отмяна на решение на Общия съд Съдът може сам да постанови окончателно решение по делото, когато фазата на производството позволява това. Считам, че настоящият случай е точно такъв.

89 — Вж. решение от 10 септември 2015 г., Fliesen-Zentrum Deutschland (C-687/13, EU:C:2015:573, т. 75 и 76 и цитираната съдебна практика).

90 — Вж. съдебната практика, цитирана в бележка под линия 81 от настоящото заключение.

130. Всъщност от съображенията, изложени в точки 52—87 от настоящото заключение, следва, че когато в спорния регламент изключил от изчисляването на дъмпинговия марж видовете продукти, произвеждани и изнасяни от жалбоподателите, за които не са били налице продажни цени на производителя в държавата аналог, Съветът нарушил член 2, параграф 11 от Основния регламент и член 2.4.2 от Антидъмпинговото споразумение.

131. При тези условия считам, че спорният регламент трябва да се отмени в частта му относно жалбоподателите.

VII – **По съдебните разноски**

132. Ако Съдът възприеме моята преценка, Съветът ще загуби дело C-376/15 P. При тези условия, тъй като жалбоподателите са поискали той да бъде осъден да плати съдебните разноски, съгласно член 138, параграф 1 и член 184, параграфи 1, 2 и 4 от Процедурния правилник предлагам на Съда да осъди Съвета да плати направените от жалбоподателите съдебни разноски както в първоинстанционното производство, така и в производството по обжалване по дело C-376/15 P, както и да осъди Комисията да понесе направените от нея съдебни разноски по настоящото дело.

133. При положение обаче, че жалбата по дело C-377/15 P трябва да се отхвърли като недопустима, жалбоподателите следва да бъдат осъдени да заплатят съдебните разноски по това дело.

VIII – **Заключение**

134. С оглед на предходните съображения предлагам на Съда да се произнесе по следния начин:

„1) Отхвърля жалбата по дело C-377/15 P като недопустима.

2) Отменя решение на Общия съд на Европейския съюз от 29 април 2015 г., Changshu City Standard Parts Factory и Ningbo Jinding Fastener/Съвет (T-558/12 и T-559/12, EU:T:2015:237).

3) Отменя Регламент за изпълнение (ЕС) № 924/2012 на Съвета от 4 октомври 2012 година за изменение на Регламент (ЕО) № 91/2009 в частта му относно Changshu City Standard Parts Factory и Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd.

4) Осъжда Съвета на Европейския съюз да заплати съдебните разноски, направени от Changshu City Standard Parts Factory и Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd както по дело C-376/15 P, така и пред Общия съд.

5) Европейската комисия понася направените от нея съдебни разноски по дело C-376/15 P.

6) Changshu City Standard Parts Factory и Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd понасят направените от тях съдебни разноски по дело C-377/15 P“.